

Arrest

nr. 252 185 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 6 november 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 13 november 2019 om internationale bescherming. Op 16 juli 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 17 juli 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en in 1994 in Sonsonate (Sonsonate) geboren te zijn. U woonde in een groot huis in de kolonie Santa Marta, samen met uw moeder, stiefvader, twee zussen en oom. Sonsonate is verdeeld tussen MS13, dat het grootste territorium controleert, en de bende 18. Uw kolonie was gebied van de 18. In uw eigen kolonie kende u geen problemen.

U werkte als elektricien, eerst voor een ingenieur, maar in 2017 werd u zelfstandig. Toen u in 2018 naar de universiteit ging combineerde u de job met uw studies rechten.

Op dinsdag 30 oktober 2012 werd u in Sonzacate aangevallen door leden van MS13. Na uw voetbaltraining wandelde u naar de bushalte. Plots nam een man uw vast bij de nek. Een andere man naderde en stak u met een scherp voorwerp in uw linkerzijde. Er kwam nog een derde man bij en samen begonnen ze u te schoppen en slaan. Plots dook de bendeleider, El Diabolo, op. Hij zei aan de andere mannen dat u niet de correcte persoon was. De bendeleden hadden zich vergist van doelwit. De bendeleider gaf u twee opties, of u zou ter plekke vermoord worden, of u zou naar huis gaan en geen klacht indienen. Als u dat toch deed, zouden u en uw familie vermoord worden. U zei dat u geen aangifte zou doen en ze lieten u gaan. Ten gevolge van deze aanval kende u gezondheidsproblemen en werd u geopereerd. U kende verder geen problemen als gevolg van dit incident en de jaren daarna waren rustig.

Zolang u voor uw baas, de ingenieur, werkte als elektricien, werd de renta door hem betaald. Toen u in 2017 zelfstandig werd moest u zelf renta betalen aan de bende MS13, aan de bende 18 moest u geen renta betalen. Elke maand betaalde u renta, het varieerde van 80 tot 150 dollar. In 2017 verdiende u goed en had u geen problemen om de bende te betalen. In 2018 begon u te studeren, u had meer kosten en het werd moeilijker om renta te betalen. U werd benaderd op de universiteit zelf. In 2019 kon u de bende niet meer betalen, u zei hen dat u geen geld meer had. In januari en februari 2019 kwamen ze geen geld innen. Maar dan begonnen ze u opnieuw te benaderen op de universiteit, u moest weer betalen. Tussen maart en augustus betaalde u weer. U stopte dan met werken om u op uw studies te kunnen focussen. In augustus zei u hen dat u niet meer ging betalen.

Op een zondag, eind september 2019, ging u voetballen. Toen u het veld verliet had u een gesprek met 4 bendeleden. Ze zeiden dat u moest betalen, anders zouden ze u alles afnemen of zelfs beroven van uw leven. U zei u dat u hen niet meer ging betalen, werd boos en noemde hen parasieten. De bendeleden werden op hun beurt boos en vielen u aan. Toen u één van hen op de grond kon gooien liep u weg.

De dag na de vechtpartij belde u een studiegenoot die ook lid was van MS13. U vroeg of er een vreedzame manier was om het conflict op te lossen. Hij vertelde u dat ze u wilden doden en dat u beter zou vluchten.

Na de vechtpartij vertrok u naar het huis van uw oom en tante, tot u op 5 november 2019 vertrok uit El Salvador. Op 6 november 2019 kwam in België aan en op 13 november 2019 diende u er een verzoek tot internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u enkele documenten voor. Uw paspoort, uw identiteitskaart, een doktersattest, nieuwsartikelen uit online bronnen, schooldocumenten en een factuur van medische kosten.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U verklaart problemen te hebben met de bende MS13, zij eisen renta van u (CGVS, p. 11-12, punten 95-103).

U verklaart dat de motieven voor uw vertrek zich toespitsen op twee grote problemen. Ten eerste, de aanranding waar u in 2012 slachtoffer van was. Ten tweede, de problemen die u had als gevolg van het niet langer betalen van renta in 2019. In beide gevallen waren het problemen met de MS13 (CGVS, p. 12-13, punt 110).

In september 2019 kreeg u problemen met MS13 toen u stopte met renta te betalen (CGVS, p. 11, punten 99-100). U verklaart dat zij u om drie redenen willen vermoorden: omdat u met hen gevochten hebt, omdat u in gebied van de bende 18 woont en omdat ze denken dat u lid bent van de bende 18 (CGVS, p. 18, punt 168). Uw verklaringen over deze problemen zijn dermate inconsistent en weinig overtuigend, zeker gezien informatie over het bendegeweld in El Salvador, dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in augustus aan hen zei dat u de renta niet meer zou betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op de DVZ of het CGVS geeft u verder op geen enkel moment nog informatie over die maand tussen dit gesprek met MS13 en de aanval op u in september. Hoe dan ook is het zeer opmerkelijk dat u gaat voetballen op een veldje waarover u het volgende zegt: "het is een privéterrein. Het ligt tegenover de hoofdweg, langs die hoofdweg kan je naar de haven of de hoofdstad. Langs die weg heb je enkel zaken, de omliggende kolonies zijn kolonies van de MS13 (CGVS, p. 17, punt 164)." Dat u daar gewoon gaat voetballen hoewel u openlijk ingaat tegen hun eis voor het betalen van renta is weinig aannemelijk. Gezien wanbetalers vermoord kunnen worden lijkt u hier een groot risico te nemen. En wel in die mate dat de geloofwaardigheid van uw verhaal hierdoor sterk ondermijnd wordt.

Over de vechtpartij in september legt u tegenstrijdige verklaringen af. Eerst verklaart u dat het conflict gebeurde toen u uw woning verliet en in de richting van het veld ging. Toen u één bendelid tegen de grond had gewerkt liep u terug naar huis (CGVS, p. 11, punt 100). Later verklaart u echter dat u werd aangevallen bij het verlaten van het voetbalterrein (CGVS, p. 15, punt 144). Die versie herhaalt u later nog eens: "Ik merkte dat het rustig was en ging voetballen. Toen ik naar huis wilde terugkeren. Toen ik het plein verliet vond die ontmoeting plaats (CGVS, p. 17, punt 159)." U zegt zelfs: "Ik denk dat ze

wachtten tot de match afgelopen was (CGVS, p. 17, punt 165). Die verklaring strookt helemaal niet met uw eerste verklaring. Het dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over hetzelfde feit niet overeenkomen, de geloofwaardigheid van deze feiten wordt daarmee op losse schroeven gezet.

U verklaart dat één van de motieven van de bendeleden om u te vermoorden het gevecht zelf is (CGVS, p. 18, punt 168). Dat u hen tegensprak en met hen het gevecht aanging is een gebrek aan respect naar de bende toe (CGVS, p. 17, punt 162). Het draaide voor hen niet langer om geld, maar om een persoonlijke afrekening (CGVS, p. 16, punt 153). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt voorts dat het doelwit van een bende voortdurend wordt lastig gevallen om te betalen. Wanbetalers worden vermoord. U zei hen reeds in augustus dat u niet meer ging betalen, nadat u ook al eens in januari en februari weigerde te betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 11). Uw verklaringen over het verloop van deze vechtpartij zijn weinig overtuigend. Zo verklaart u: "Ik begon te vechten toen ze me aanvielen. Ik kon er één neerleggen tegen de grond, maar zij bleven mij slaan. Het waren er 4, er was er één neergevallen, maar ze stopten niet. Als die ene gevallen was, dat was zijn eigen schuld, ik maakte van dat moment gebruik om naar huis terug te lopen (CGVS, p. 11, punt 100)." Ook verklaart u dat ze u aanvielen en u op de grond gooiden (CGVS, p. 15, punt 144). Deze vier bendeleden kwamen, al dan niet gewapend, naar u wegens uw openlijke weigering in augustus om renta te betalen. Hierbij gooiden ze u op de grond. Dat u louter verklaart "ik maakte van het moment gebruik om naar huis te lopen" om uw miraculeuze ontsnapping uit te leggen is vanzelfsprekend niet overtuigend, zeker gezien u erbij zegt dat ze niet stopten met u te slaan. Bovendien is het loutere feit dat u zich op een bepaald moment uit hun handen wist te manoeuvreren – wat uiteindelijk niet eens op te maken valt uit uw verklaringen gezien u zegt dat ze u bleven slaan – op geen enkele wijze een verklaring voor het feit dat u daadwerkelijk aan hen wist te ontkomen. Ook later in het persoonlijk onderhoud vertelt u over dit incident en herhaalt u: "Ik werd op de grond gegooid," u voegt toe, "ze sloegen me. Ik kon rechtstaan, ik nam één bij zijn nek vast en gooide die op de grond. Op het moment dat de volgende zich klaarzette om mij te slaan kon ik weggrennen (CGVS, p. 17, punt 160)." Opnieuw biedt u geen enkel zicht op hoe u uiteindelijk aan hen wist te ontkomen. Het geheel van uw verklaringen hierover is volstrekt niet overtuigend.

Voorts is het opmerkelijk dat u in januari en februari 2019 even geen renta meer betaalde, zonder daardoor in de problemen te komen. U zei tegen de woordvoerder van de bende dat u geen geld meer had en in die twee maanden kwamen ze geen geld innen en vielen ze u niet lastig. Daarna begonnen ze opnieuw aan te dringen, waarop u vanaf maart 2019 opnieuw begon te betalen (CGVS, p. 11, punt 98). Gevraagd of u geen problemen kende, door in januari en februari 2019 niet te betalen, verklaart u: "Ja, ze besloten om mij ertoe te verplichten renta te betalen. En ik betaalde enkel die maanden niet, toen begon ik opnieuw te betalen (CGVS, p. 15, punt 140)." Dat u zomaar twee maanden kon stoppen met renta te betalen, zonder in de problemen te komen, hoewel u zegt dat ze u ertoe verplichtten te betalen, is, gezien de context van het bendegeweld en de autoritaire positie van de bendes in El Salvador, zeer opmerkelijk. Hier dient te worden herhaald dat uit informatie blijkt dat doelwitten van een bende voortdurend worden lastiggevallen om te betalen. Wanbetalers worden vermoord.

Gevraagd of de bendeleden na de vechtpartij geprobeerd hebben een boodschap aan u over te brengen antwoordt u: "Tot op heden niet, er zijn thuis geen papertjes gevonden, zo doen ze dat gewoonlijk. Ik heb al mijn sociale netwerken veranderd, whatsapp en facebook geëlimineerd. Tot op heden hebben zij niets daarvan ondernomen (CGVS, p. 12, punt 108)." Later antwoordt u, op dezelfde vraag: "Ja, natuurlijk. Dat doen ze altijd. Ja, nadien ging ik naar huis. Mijn koffers maken. Ik stopte daar wat kleren in. We hebben daar niet lang over gedaan en we zijn thuis vertrokken. Sindsdien arriveerden ze bij mij thuis en kwamen ze ook op de unief. Ze belden me ook, ze hadden mijn nummer en mijn sociale netwerken. Dat was in die dagen. Ik wilde dan het land verlaten (CGVS, p. 16, punt 151)." Die verklaringen zijn niet consistent.

U verklaart dat uw familie niet benaderd werd (CGVS, p. 12, punt 109). Gevraagd of er op eender welke manier nog contact is geweest met de bendeleden verklaart u: "Nee, geen rechtstreeks contact. De vechtpartij is het laatste contact dat ik met hen had. Dat ik hen visueel zag, was de laatste keer (CGVS, p. 16, punt 150)." U verklaart ook dat alles rustig is gebleven en er niemand naar u is komen vragen, sinds u vertrokken bent. U hebt het gevoel dat ze nog altijd naar u aan het vragen zijn, maar tot op heden is alles rustig. Er is niemand naar uw huis gekomen om uw familie lastig te vallen (CGVS, p. 4-5, punten 30-31). U verklaart ook dat uw moeder gelukkig geen probleem heeft gehad (CGVS, p. 12, punt 102). Uit die verklaringen blijkt niet dat leden van MS13 naar u op zoek zijn. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u tussen de vechtpartij, eind september 2019, en uw vertrek op 5 november 2019 nog concrete problemen hebt gehad. Dit doet bijkomend twijfelen aan uw problemen met deze bende,

nadat u keer op keer tegen hen bent ingegaan en zelfs met hen heeft gevochten. Dat zij u of uw familie niet meer heeft benaderd valt maar weinig te rijmen met informatie over de almachtige positie van bendes in El Salvador.

Op 30 oktober 2012 werd u in Sonzacate door drie leden van MS13 aangevallen. Toen bleek dat ze zich vergist hadden van doelwit lieten ze u gaan. Ze waarschuwden u geen klacht in te dienen, u stemde in en vertrok (CGVS, p. 9-10, punten 86-89). U verklaart later niet meer benaderd te zijn geweest over dat incident, niet door dezelfde en ook niet door andere bendeleden. U voelde zich wel bespioneerd (CGVS, p. 13, punt 113). U verklaart dat u niet meer rechtstreeks benaderd bent geweest maar dat wel aan uw moeder werd gezegd dat u geen aangifte mocht doen. U voegt toe dat het niet meer was dan dat, dat rechtstreeks van hen uitkwam (CGVS, p. 13, punt 114). U verklaart geen problemen meer te hebben gehad door het incident uit 2012 (CGVS, p. 13, punt 115). Bovendien verklaart u die bendeleden nooit meer te hebben gesproken. In 2016 hebt u hen nog eens gezien en nu zitten zij zelfs in de gevangenis (CGVS, p. 13, punt 118).

U kan, als gevolg van dit incident uit 2012, geen actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die staat hier niet ter discussie. Het doktersattest en de factuur van medische kosten die u neerlegt hebben betrekking tot de feiten uit 2012 en de medische problemen die u daarna had. Die staan niet meteen ter discussie, u hebt echter geen actuele vrees ten gevolge van die feiten. U legt ook schooldocumenten neer ter staving van uw studies, die staan niet ter discussie maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen

na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpersoniseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat hij in zijn land van herkomst ernstige bedreigingen en vervolgingen ondergaan heeft omwille van het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de eis van de bende MS13 om *renta* te betalen, dit in een context van onveiligheid wegens de activiteiten van verschillende bendes. Hij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoeker kan zich niet vinden in de bestreden beslissing waar onder verwijzing naar de COI Focus "*El Salvador: Situation sécuritaire*" van 15 juli 2019 wordt gesteld dat de drijfveer van daden van vervolging uitgaande van georganiseerde criminele bendes in El Salvador "*veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd*". Verzoeker betoogt dat de bedoelingen van de bendes veel verder reiken dan het louter economische. Bovendien kan volgens verzoeker niet worden ontkend dat de praktijken van de georganiseerde misdaadgroepen, met name het verwerven van economische en territoriale macht door gebruik van onwettige middelen in weerwil van de legitieme overheid, duidelijk politiek gemotiveerd zijn. Hij meent dat de in de bestreden beslissing geopperde zienswijze geen steun vindt in voormelde COI Focus en citeert daaruit passages over de impact van de georganiseerde misdaadgroepen op het politieke leven in El Salvador. Hij besluit hieruit dat de daden van vervolging uitgaande van de georganiseerde bendes in El Salvador niet alleen crimineel en economisch, maar tevens politiek gemotiveerd zijn. De reden voor vervolging is volgens verzoeker dus politiek van aard, wat maakt dat er wel degelijk een band is met het Verdrag van Genève op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging.

Verzoeker betoogt verder dat deze interpretatie, met name dat slachtoffers van de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging kunnen worden vervolgd, ook wordt bijgetreden door UNHCR. Hij citeert in dit verband uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, waaraan ook gerefereerd wordt in de bestreden beslissing. Hij meent dat er in zijn hoofde sprake is van een risicoprofiel waarover UNHCR in voormelde richtlijnen stelt dat "*(d)epending on the particular circumstances of the case (...) persons perceived by a gang as contravening its rules or resisting its authority may be in need of international refugee protection on the grounds of their (imputed) political opinion, membership of a particular social group, or on the basis of other Convention grounds*". Verzoeker wijst erop dat UNHCR aldus meent dat, naast het hebben van een (toegeschreven) politieke overtuiging, ook het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn.

Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal, in zoverre hij *in casu* geen band ontwaart met het Verdrag van Genève op basis van het behoren tot een bepaalde sociale groep, een interpretatie huldigt die strijdig is met deze van UNHCR. Hij citeert uit de "*Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*" van 31 maart 2010 en merkt op dat UNHCR daarin een ruime definitie van het begrip 'sociale groep' hanteert waarbij twee verschillende benaderingen mogelijk zijn, namelijk deze van de aangeboren en inherente kenmerken, enerzijds, en deze van de sociale perceptie, anderzijds. Hij wijst erop dat UNHCR meent dat deze beide benaderingen van toepassing kunnen zijn in de context van georganiseerd bendegeweld. Ook de Belgische en de Europese wetgever huldigen een ruime interpretatie van het begrip 'sociale groep', zo vervolgt verzoeker, die verwijst naar de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de

wetgever, gelet op het gebruik van de woorden 'onder meer', een niet-limitatieve opsomming geeft van wat moet worden verstaan onder een specifieke sociale groep en dat uit de parlementaire voorbereiding duidelijk blijkt dat het hierbij niet om cumulatieve voorwaarden gaat.

Verzoeker besluit dat *“vervolging door georganiseerde misdaadgroepen in de Salvadoraanse context wel degelijk onder de bepalingen van het Verdrag van Genève kan vallen en dat politieke overtuiging en het behoren tot een sociale groep mogelijke gronden van vervolging kunnen zijn”* en dat zijn problemen binnen de criteria van het Verdrag van Genève vallen.

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoeker.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Hij gaat in op de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van de daarin vervatte fundamentele rechten. Verzoeker meent *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat het CGVS een subjectieve lezing doet van de COI Focus (dewelke niet aan het administratief dossier toegevoegd is) en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheid situatie in El Salvador”*. Hij voegt hieraan toe dat hij bij terugkeer uit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou vormen en dat hij gevisieerd zou worden door de criminele bende, reden waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

Verzoeker haalt verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Hij wijst erop dat *“de speciale rapporteur voor de mensenrechten van binnenlandse ontheemden”* in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie”*. Hij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden”*. Hij wijst erop dat de *“verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, (af)persen (...) en verkrachten”* en verwijst vervolgens naar het *“World Report 2019, El Salvador”* van Human Rights Watch en het artikel *“Inside El Salvador's battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019.

Verzoeker haalt verder aan dat bronnen berichten over een *“exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleden”* en citeert uit het artikel *“It's so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019. Hij wijst erop dat alleen de bende MS-13 *“tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden”* en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016. Voorts wijst verzoeker op een lijst van mensen met een risicoprofiel die UNHCR in voornoemde Guidelines heeft opgesteld en waaruit (onder meer) blijkt dat jongeren door de bendes als doelwit worden genomen en dat ook (jonge) vrouwen worden gevisieerd. Bovendien worden volgens verzoeker ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd. Hij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de COI Focus *“Retour au pays des ressortissants”* van 9 januari 2020 en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker meent dat hij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval hij naar El Salvador zou terugkeren.

Verzoeker stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse overheden om hun burgers te beschermen tegen criminele bendes.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3, 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft. Hij licht dit als volgt toe:

"1. De verwerende partij beoordeelt dat de door verzoeker ingeroepen risico om vermoord te worden niet in overeenstemming te brengen met zijn gedrag zou zijn (verzoeker gaat voetballen hoewel hij openlijk ingaat tegen hun eis voor het betalen van de renta).

Gedurende zijn gehoor heeft hij verklaard dat :

159. (...)

In tegenstelling tot de bewering van de verwerende partij, was verzoeker erg voorzichtig. Verzoeker had de bendeleden gewaarschuwd dat hij niet meer kon betalen omdat hij geen meer job had.

Ondanks deze waarschuwing had verzoeker zijn gewoonten veranderen.

Op dit dag heeft hij de beslissing genomen terug te gaan naar het voetbalterrein omdat het rustig was. Bovendien was het terrein beveiligd door bewakers. Toen hij ging voetballen, keerde hij terug thuis met iemand en bij auto. Op dit dag was er niemand om hem in de auto mee naar huis te nemen.

De verwerende partij verwijt ook verzoeker tegenstrijdigheid over de vechtpartij in september.

Nochtans was verzoeker constant in zijn verklaringen : Een zondag in september, werd hij aangevallen bij het verlaten van het voetbalterrein. Verzoeker bevestigt dit informatie dat hij verschillend keer heeft herhaald.

2. De verwerende partij verbaast zich dat de verzoeker geen renta in januari en februari 2019 heeft betaald zonder daardoor in de problemen te komen.

De verzoeker bevestigt dat hij – gelukkig – nooit zware problemen heeft ondervonden omwille van dit gebrek van betaling. Hij geeft toe dat hij geluk heeft gehad gezien de ernstige onveiligheid en de gevaarlijk gedrag van deze bendeleden. Nochtans dient te benadrukken op het feit dat verzoeker bedreigingen heeft gekregen gedurende deze periode. Inderdaad zijn ze aan zijn universiteit gekomen om hem aan te dringen en hem fysieke aangevallen (punt 98, pagina 11).

Verzoeker kan natuurlijk niet uitleggen waarom ze hem niet hebben vermoord. Zijn vervolgers zijn de enigen die deze redenen kennen.

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan van de verklaringen van verzoeker, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

3. De verwerende partij verbaast ook zich dat de bendeleden geen boodschap geprobeerd aan hem over te brengen.

Bendeleden kunnen niet naar zijn huis gaan omdat zijn huis zich in een buurt bevindt die wordt gecontroleerd door Barrio 18. Nochtans zoals verklaard gedurende zijn gehoor is het zeer waarschijnlijk dat ze informatie over hem zochten via sociale netwerken.

Familieleden van verzoeker verblijven in dezelfde plaats wat ook verklaart waarom ze niet gestoord worden. Moeder van verzoeker woont en werkt in een school op het grondgebied dat wordt gecontroleerd door Barrio 18. Leden van MS 13 hebben dus geen mogelijkheid om hen aan te vallen of ondervragen.

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan van de verklaringen van verzoeker, in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet en haar zorgvuldigheidsplicht.

4. Verweerder partij verwijt verzoeker dat hij geen problemen kent tussen eind september 2019 en zijn vertrek in november 2019.

Als verzoeker overleefde in de periode dat hij vóór zijn vertrek in El Salvador verbleef, was dat omdat hij bijzonder voorzichtig was. De angsten van verzoeker zijn nog steeds actueel.

Hoewel hij niet in een door de MS-bende gecontroleerd gebied woonde, werd hij door hen gecatalogiseerd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan hun eis om hen maandelijks renta te betalen. Hij wordt daarom gezien als een tegenstander van MS: hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van deze criminele bende (zie infra).

Aangaande dit specifieke risicoprofiel stelt UNHCR het volgende aangaande de mogelijke gronden van vervolging:

« (...) »²²

Verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met de realiteit ter plaatse in El Salvador waar de criminele bendes mensen vrij aanvallen. Het geweld van deze groepen is gratis. Er is geen tweede waarschuwing met hen.

« (...) »²³

« (...) »²⁴

De verwerende partij heeft geen objectieve en onpartijdige analyse gedaan rekening houdend met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst van verzoeker in strijd met artikel 48/6, §5, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal niet met alle vereiste objectiviteit zijn verklaringen en de beschikbare informatie in verband met zijn land van herkomst behandeld heeft, dat de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd is en dat de analyse van de commissaris-generaal puur subjectief is en niet gebaseerd is op enig objectief element, niettegenstaande hij *“bijzonder gedetailleerde verklaringen (heeft) afgelegd die worden bevestigd door het lezen van de objectieve bronnen die ter ondersteuning van het onderhavige beroep worden ingediend”*. Hij herhaalt dat rekening moet worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en dat hij indien nodig het voordeel van de twijfel dient te krijgen. Hij dient internationale bescherming te krijgen.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt verzoeker op de wijsheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te vertrouwen. Hij betwist vervolgens de analyse volgens dewelke nergens uit de informatie blijkt dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en wijst erop dat de voornoemde COI Focus van 15 juli 2019 het volgende vermeldt: een *“niveau van geweld dat gelijk is aan of hoger is dan het niveau dat wordt aangetroffen in door conflicten getroffen landen”*, een *“wijdverbreid geweld”*, een geweld dat *“de drempel van een gewapend conflict”* bereikt, een *“gewapend conflict met lage intensiteit”* en *“een situatie van algemeen geweld”*. Deze informatie vereist volgens verzoeker de grootste voorzichtigheid, vooral met betrekking tot zijn profiel.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het *“World Report 2019”* over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 3);
- het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019 (stuk 4);
- het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5).

2.2.2. Op 16 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays des ressortissants”* van 17 december 2020 en de COI Focus *“El Salvador. Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker

verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij de artikelen 1, 2, 3 en 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat uit zijn verklaringen blijkt dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging of dat hij er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, nu (A) zijn verklaringen over de problemen die hij in september 2019 met MS-13 kreeg toen hij stopte met *renta* te betalen dermate inconsistent en weinig overtuigend zijn, zeker gezien de informatie over het bendegeweld in El Salvador, dat er geen geloof aan kan worden gehecht, (B) hij als gevolg van het incident uit 2012 waarbij hij door drie leden van MS-13 werd aangevallen geen actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan aantonen, (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij in dit verband overigens zelf geen vrees heeft aangehaald, en (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker haalt twee grote problemen aan als redenen voor zijn vertrek uit El Salvador. In eerste instantie wijst hij erop dat hij op 30 oktober 2012 werd aangevallen door leden van de *Mara Salvatrucha* (MS-13). Hij zou als gevolg hiervan gezondheidsproblemen hebben gehad en een operatie hebben moeten ondergaan, doch verder geen problemen met de bendeleden hebben gekend. Daarnaast verklaart verzoeker dat hij vanaf 2017, toen hij zelfstandig werd, een maandelijkse *renta* moest betalen aan de bende MS-13. In 2019 zou hij de bende niet meer hebben kunnen betalen en hen gezegd hebben dat hij geen geld meer had. In januari en februari 2019 zouden ze geen geld zijn komen innen, maar dan zouden ze hem opnieuw zijn beginnen benaderen op de universiteit en zou hij weer hebben moeten betalen, wat hij tussen maart en augustus deed. In augustus zou hij hen gezegd hebben dat hij niet meer ging betalen. Verzoeker verklaart dat hij op een zondag, eind september 2019, nadat hij ging voetballen een gesprek had met vier bendeleden die hem zeiden dat hij moest betalen en dat ze hem anders alles zouden afnemen of hem zelfs van zijn leven zouden beroven. Verzoeker zou hen hebben gezegd dat hij hen niet meer ging betalen, boos geworden zijn en hen parasieten hebben genoemd, waarop een vechtpartij zou zijn ontstaan waarbij hij één van de bendeleden op de grond kon gooien en kon weglopen. De dag na de vechtpartij zou verzoeker een studiegenoot hebben gebeld die ook lid was van de bende MS-13 en die hem vertelde dat ze hem wilden doden en dat hij beter zou vluchten. Na de vechtpartij zou verzoeker naar het huis van zijn oom en tante vertrokken zijn, tot hij op 5 november 2019 El Salvador verliet.

Wat betreft de aanval waarvan verzoeker op 30 oktober 2012 slachtoffer zou zijn geweest, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Op 30 oktober 2012 werd u in Sonzacate door drie leden van MS13 aangevallen. Toen bleek dat ze zich vergist hadden van doelwit lieten ze u gaan. Ze waarschuwden u geen klacht in te dienen, u stemde in en vertrok (CGVS, p. 9-10, punten 86-89). U verklaart later niet meer benaderd te zijn geweest over dat incident, niet door dezelfde en ook niet door andere bendeleden. U voelde zich wel bespioneerd (CGVS, p. 13, punt 113). U verklaart dat u niet meer rechtstreeks benaderd bent geweest maar dat wel aan uw moeder werd gezegd dat u geen aangifte mocht doen. U voegt toe dat het niet meer was dan dat, dat rechtstreeks van hen uitkwam (CGVS, p. 13, punt 114). U verklaart geen problemen meer te hebben gehad door het incident uit 2012 (CGVS, p. 13, punt 115). Bovendien verklaart u die bendeleden nooit meer te hebben gesproken. In 2016 hebt u hen nog eens gezien en nu zitten zij zelfs in de gevangenis (CGVS, p. 13, punt 118).

U kan, als gevolg van dit incident uit 2012, geen actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, zijn identiteitskaart, een doktersattest, nieuwsartikelen uit online bronnen, schooldocumenten en een factuur van medische kosten neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘documenten’).

Wat deze stukken betreft, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“Uw paspoort en identiteitskaart kunnen hoogstens uw identiteit bewijzen, die staat hier niet ter discussie. Het doktersattest en de factuur van medische kosten die u neerlegt hebben betrekking tot de feiten uit 2012 en de medische problemen die u daarna had. Die staan niet meteen ter discussie, u hebt echter geen actuele vrees ten gevolge van die feiten. U legt ook schooldocumenten neer ter staving van uw studies, die staan niet ter discussie maar doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.”

Deze motieven worden door verzoeker niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De stukken die verzoeker bij het verzoekschrift voegt, hebben betrekking op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador en maken geen vermelding van verzoeker. Bijgevolg volstaat deze informatie op zich niet om in hoofde van verzoeker tot het bestaan van een persoonlijke vrees voor vervolging te besluiten.

De Raad besluit dat verzoeker een zekere inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de

relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dat betreft, is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing, van oordeel dat er geen geloof aan kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de problemen die hij in september 2019 met MS-13 kreeg toen hij stopte met *renta* te betalen nu deze verklaringen inconsistent en weinig overtuigend zijn.

Zo overweegt de commissaris-generaal vooreerst terecht als volgt:

“Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u in augustus aan hen zei dat u de renta niet meer zou betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op de DVZ of het CGVS geeft u verder op geen enkel moment nog informatie over die maand tussen dit gesprek met MS13 en de aanval op u in september. Hoe dan ook is het zeer opmerkelijk dat u gaat voetballen op een veldje waarover u het volgende zegt: “het is een privéterrein. Het ligt tegenover de hoofdweg, langs die hoofdweg kan je naar de haven of de hoofdstad. Langs die weg heb je enkel zaken, de omliggende kolonies zijn kolonies van de MS13 (CGVS, p. 17, punt 164).” Dat u daar gewoon gaat voetballen hoewel u openlijk ingaat tegen hun eis voor het betalen van renta is weinig aannemelijk. Gezien wanbetalers vermoord kunnen worden lijkt u hier een groot risico te nemen. En wel in die mate dat de geloofwaardigheid van uw verhaal hierdoor sterk ondermijnd wordt.”

Verzoeker voert in het tweede middel aan dat hij erg voorzichtig was en de benedeleden had gewaarschuwd dat hij niet meer kon betalen omdat hij geen job meer had. Hij betoogt tevens dat hij ondanks deze waarschuwing zijn gewoonten had veranderd. Dit betoog strookt evenwel niet met de vaststelling dat hij ondanks zijn weigering om aan de benedeleden verder *renta* te betalen ging voetballen. Van dit handelen gaat immers zeer weinig voorzichtigheid uit. Waar verzoeker nog aanvoert dat hij die beslissing had genomen omdat het rustig was en dat het terrein bovendien beveiligd was door bewakers, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoewel verzoeker verklaarde dat het een privéterrein was, heeft hij op geen enkel moment gesproken van bewakers. Hoe dan ook verklaart dit niet dat verzoeker het risico nam om van en naar dit terrein, dat gelegen was in gebied waar zijn belagers de controle hadden, te gaan, temeer nu er, zoals hij in het tweede middel beweert, op die dag niemand was om hem in de auto mee naar huis te nemen. Ook de Raad acht het in de gegeven context van een weigering om *renta* te betalen niet aannemelijk dat verzoeker het risico nam om te gaan voetballen op een terrein dat gelegen was binnen een gebied dat werd gecontroleerd door de bende aan wie hij *renta* verschuldigd was. Verzoeker wijst in het tweede middel immers zelf op de realiteit ter plaatse, waar criminele bendes vrij mensen aanvallen, het geweld van deze groepen gratis is en er geen tweede waarschuwing volgt.

Voorts wijst de commissaris-generaal er op goede gronden op dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vechtpartij die na het voetballen zou zijn ontstaan:

“Eerst verklaart u dat het conflict gebeurde toen u uw woning verliet en in de richting van het veld ging. Toen u één bendelid tegen de grond had gewerkt liep u terug naar huis (CGVS, p. 11, punt 100). Later verklaart u echter dat u werd aangevallen bij het verlaten van het voetbalterrein (CGVS, p. 15, punt 144). Die versie herhaalt u later nog eens: “Ik merkte dat het rustig was en ging voetballen. Toen ik naar huis wilde terugkeren. Toen ik het plein verliet vond die ontmoeting plaats (CGVS, p. 17, punt 159).” U zegt zelfs: “Ik denk dat ze wachtten tot de match afgelopen was (CGVS, p. 17, punt 165). Die verklaring strookt helemaal niet met uw eerste verklaring. Het dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over hetzelfde feit niet overeenkomen, de geloofwaardigheid van deze feiten wordt daarmee op losse schroeven gezet.”

In het tweede middel laat verzoeker gelden dat hij constant was in zijn verklaringen. Hij bevestigt dat hij verschillende keren heeft herhaald dat hij op een zondag in september werd aangevallen bij het verlaten van het voetbalterrein. De Raad stelt vast dat hoewel verzoeker dit inderdaad verschillende keren heeft herhaald, wat ook in de motivering hierboven tot uiting komt, hij eerst verklaarde dat de vechtpartij gebeurde toen hij richting het voetbalveld ging en zijn woning verliet (adm. doss., stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, nr. 100). Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in één versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid niet opheft. De vaststelling dat verzoeker hierover tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"U verklaart dat één van de motieven van de benedeleden om u te vermoorden het gevecht zelf is (CGVS, p. 18, punt 168). Dat u hen tegensprak en met hen het gevecht aanging is een gebrek aan respect naar de bende toe (CGVS, p. 17, punt 162). Het draaide voor hen niet langer om geld, maar om een persoonlijke afrekening (CGVS, p. 16, punt 153). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt voorts dat het doelwit van een bende voortdurend wordt lastig gevallen om te betalen. Wanbetalers worden vermoord. U zei hen reeds in augustus dat u niet meer ging betalen, nadat u ook al eens in januari en februari weigerde te betalen (vragenlijst CGVS, vraag 5 en CGVS, p. 11). Uw verklaringen over het verloop van deze vechtpartij zijn weinig overtuigend. Zo verklaart u: "Ik begon te vechten toen ze me aanvielen. Ik kon er één neerleggen tegen de grond, maar zij bleven mij slaan. Het waren er 4, er was er één neergevallen, maar ze stopten niet. Als die ene gevallen was, dat was zijn eigen schuld, ik maakte van dat moment gebruik om naar huis terug te lopen (CGVS, p. 11, punt 100)." Ook verklaart u dat ze u aanvielen en u op de grond gooiden (CGVS, p. 15, punt 144). Deze vier benedeleden kwamen, al dan niet gewapend, naar u wegens uw openlijke weigering in augustus om renta te betalen. Hierbij gooiden ze u op de grond. Dat u louter verklaart "ik maakte van het moment gebruik om naar huis te lopen" om uw miraculeuze ontsnapping uit te leggen is vanzelfsprekend niet overtuigend, zeker gezien u erbij zegt dat ze niet stopten met u te slaan. Bovendien is het loutere feit dat u zich op een bepaald moment uit hun handen wist te manoeuvreren – wat uiteindelijk niet eens op te maken valt uit uw verklaringen gezien u zegt dat ze u bleven slaan – op geen enkele wijze een verklaring voor het feit dat u daadwerkelijk aan hen wist te ontkomen. Ook later in het persoonlijk onderhoud vertelt u over dit incident en herhaalt u: "Ik werd op de grond gegoid," u voegt toe, "ze sloegen me. Ik kon rechtstaan, ik nam één bij zijn nek vast en gooide die op de grond. Op het moment dat de volgende zich klaarzette om mij te slaan kon ik weggrennen (CGVS, p. 17, punt 160)." Opnieuw biedt u geen enkel zicht op hoe u uiteindelijk aan hen wist te ontkomen. Het geheel van uw verklaringen hierover is volstrekt niet overtuigend."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Hierbij komt nog dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over de pogingen van de benedeleden om hem na de vechtpartij een boodschap over te brengen. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Gevraagd of de benedeleden na de vechtpartij geprobeerd hebben een boodschap aan u over te brengen antwoordt u: "Tot op heden niet, er zijn thuis geen papiertjes gevonden, zo doen ze dat gewoonlijk. Ik heb al mijn sociale netwerken veranderd, whatsapp en facebook geëlimineerd. Tot op heden hebben zij niets daarvan ondernomen (CGVS, p. 12, punt 108)." Later antwoordt u, op dezelfde vraag: "Ja, natuurlijk. Dat doen ze altijd. Ja, nadien ging ik naar huis. Mijn koffers maken. Ik stopte daar wat kleren in. We hebben daar niet lang over gedaan en we zijn thuis vertrokken. Sindsdien arriveerden ze bij mij thuis en kwamen ze ook op de uneef. Ze belden me ook, ze hadden mijn nummer en mijn sociale netwerken. Dat was in die dagen. Ik wilde dan het land verlaten (CGVS, p. 16, punt 151)." Die verklaringen zijn niet consistent."

Verzoeker laat in het tweede middel gelden dat de benedeleden niet naar zijn huis kunnen gaan omdat dit in een buurt ligt die wordt gecontroleerd door Barrio 18 en waar ook zijn familieleden verblijven en zijn moeder werkt, maar dat het zeer waarschijnlijk is dat ze informatie over hem zochten via sociale netwerken. Hij blijft hiermee evenwel steken in het herhalen van een versie van de door hem afgelegde verklaringen. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheid, die steun vindt in de stukken van het administratief dossier, niet opheft.

Ten slotte wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op het volgende:

"U verklaart dat uw familie niet benaderd werd (CGVS, p. 12, punt 109). Gevraagd of er op eender welke manier nog contact is geweest met de benedeleden verklaart u: "Nee, geen rechtstreeks contact. De vechtpartij is het laatste contact dat ik met hen had. Dat ik hen visueel zag, was de laatste keer (CGVS, p. 16, punt 150)." U verklaart ook dat alles rustig is gebleven en er niemand naar u is komen vragen, sinds u vertrokken bent. U hebt het gevoel dat ze nog altijd naar u aan het vragen zijn, maar tot op heden is alles rustig. Er is niemand naar uw huis gekomen om uw familie lastig te vallen (CGVS, p. 4-5, punten 30-31). U verklaart ook dat uw moeder gelukkig geen probleem heeft gehad (CGVS, p. 12, punt 102). Uit die verklaringen blijkt niet dat leden van MS13 naar u op zoek zijn. Bovendien blijkt nergens uit uw verklaringen dat u tussen de vechtpartij, eind september 2019, en uw vertrek op 5 november 2019 nog concrete problemen hebt gehad. Dit doet bijkomend twifelen aan uw problemen met deze bende, nadat u keer op keer tegen hen bent ingegaan en zelfs met hen heeft gevochten. Dat

zij u of uw familie niet meer heeft benaderd valt maar weinig te rijmen met informatie over de almachtige positie van bendes in El Salvador.”

Verzoeker voert in het tweede middel aan dat hij de periode vóór zijn vertrek uit El Salvador heeft overleefd omdat hij bijzonder voorzichtig was, maar dat zijn angsten nog steeds actueel zijn. Hij weerlegt hiermee evenwel niet dat hij en zijn familie in El Salvador niet meer zijn benaderd door de bendeleden waarmee hij problemen verklaart te hebben gehad. Waar verzoeker in dit middel nog betoogt dat hij door de bende MS-13 gecatalogiseerd werd omdat hij geen gevolg heeft gegeven aan hun eis om hen maandelijks *renta* te betalen en dat hij daarom wordt gezien als een tegenstander van deze bende, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs.

De Raad besluit op basis van het geheel van bovenstaande vaststellingen en overwegingen dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij actueel in El Salvador door de bende MS-13 zou zijn gevisieerd omdat hij geweigerd zou hebben *renta* te betalen, omwille van de gevechten die hij met hen heeft gehad of omdat hij uit een zone komt van de *Barrio 18*. De verwijzing in het tweede middel naar objectieve informatie over personen die zich hebben verzet tegen het gezag van de bende is bijgevolg niet dienstig. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoeker in gebreke blijft de door hem voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is zijn betoog in het eerste middel dat hij uit hoofde van die problemen deel uitmaakt van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat hij vervolging vreest omwille van zijn politieke overtuiging niet dienstig. Waar verzoeker in het eerste middel nog argumenteert dat verschillende bronnen getuigen van de onmogelijkheid van de Salvadoraanse overheden om hun burgers te beschermen tegen criminele bendes en dat er dus geen bescherming is in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hem voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoeker er in het eerste middel aan de hand van informatie van UNHCR nog op wijst dat jongeren en (jonge) vrouwen door de bendes als doelwit worden genomen, ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze deze informatie op verzoeker, een zevenentwintigjarige man, betrekking heeft.

Waar verzoeker in het eerste middel nog aanstipt dat Salvadoranen die terugkeren uit het buitenland in het bijzonder kunnen worden gevisieerd door de bendes, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door beide partijen wordt aangereikt niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij naar aanleiding van de door hem aangehaalde incidenten een gegronde vrees voor vervolging heeft bij terugkeer naar El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zal ondervinden. Voor het overige beperkt verzoeker zich in zijn verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom hij persoonlijk zou worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens heeft verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt en door hem niet wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht of dat deze niet kunnen leiden tot een actuele vrees of een actueel risico en dat zijn verblijf in het buitenland op zich niet volstaan om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken

neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN